

Bukalemun

Nuray Atacık

*Biz kırıldık daha da kırılırız
Ama katil de bilmiyor öldürdüğünü*
Cemal Süreya

Yeşim nota baktı, aradığı adres birkaç adım ilerideki apartmanın giriş katıydı. Alman pastasını taşıdığı poşeti yandaki duvarın kenarına koydu, şapkasını çıkartıp çantasına tıktırdı, eliyle saçlarını hafifçe kabarttı, bol uzun mavi elbisesinin yakasını açıp bedenini kokladı; neyse ki çok terlememişti, buluşmaya hazırды.

Melike'yi on üç yıl sonra yeniden görecektir olmanın hevesi içinde kıpırtılar yaratıyordu. Babasının akrabalarını tanımaz, pek de merak etmezdi. Ama Melike başkaydı. Onunla ilk ve son kez 2003 yılının yazında karşılaştıklarında Yeşim henüz on bir yaşındaydı. Simsiyah uzun dalgalı saçlarını, sürmelerini, gümüş kolyelerini, yüzüklerini, uzun işlemeli elbiselerini asla unutmamıştı, bir de boğuk sesini.

Melike yıldızsız bir gecede Mardin'deki evin damında kilimin üzerinde oturmuş, bu dünyada tek başınaymışçasına usulca ağıt söylüyordu, gözleri uzaklardaydı. Yeşim köşede gizlenip dinlemişti. Sözleri anlamasa da genizden gelen tınların büyüğü çocuk kalbine sızmıştı; şimdi biri sorsa, hasret ya da yoksunluk gibi, hem hüznü hem sarsıcı derdi. Melike o zaman yirmi dört yaşındaydı, ablaydı. Artık arkadaş olabileceklerini umuyordu.

Melike amcasının kızıydı ama babaları üvey kardeşti,

tam kuzeni sayılır mıydı, bilmiyordu. Yıllar sonra sosyal medyada karşılaştıklarında bu kez sanatıyla ilgisini çekti. Şairane broşlar dizayn ediyor, mitolojik karakterleri kendince yorumluyor, gümüşten küçücük heykelleri biçimlendirip renkli taşlarla beziyordu. Ayrıca üniversitede ders veriyor, yeteneğiyle akademik kariyerini birleştiriyordu. Mardinli'ydi, artık Antalya'da yaşasa da köklerine bağlıydı, geçmişinin modern yansımasıydı. Yeşim'in asla ait olmadığı dünyanın mükemmel temsilcisiydi. Birazdan onun evinde, sıkıcı hâle gelen Antalya tatiline renk katacak zarif heykellere dokunmayı, belki de eski ağıdı yeniden dinlemeyi umuyordu.

Zile bastı, girdiği binanın koridoru dar ve karanlıktı, gözlerini kırptırdı. Arka tarafta bir dairenin kapısı açıldı; Yeşim ışığa yöneldi. Karşısında yirmili yaşlarında, orta boylu, zayıf, esmer bir erkek görünce şaşırdı.

"Yeşim Abla, hoş geldin. Buyur."

"Melike Kerimoğlu'nun evi değil mi?"

"Burası, seni bekliyorduk. Bakkala kadar gitti, evde süt yokmuş, 'belki kahve için gerekir' dedi, geç sen salona, şimdi gelir."

Yeşim içeri doğru baktı, yerinden kıpırdamadı. Melike baş başa sohbet etmek için evine davet etmişti, başka kimseyi beklemiyordu.

"Buyur abla, geç, ayakkabılarını çıkartmana gerek yok."

"Pardon, şaşırdım bir an. Siz Melike'nin arkadaşı mısınız?"

"Halam olur, bayram ziyaretine geldim, geçsene ya, kapıda kaldın."

Yeşim girdi, tam karşıdaki küçük salona yöneldi, ortam loştu. Oymalı, varaklarının yarısı dökülmüş eski moda koltuklar Antalya'da ev hissi yaratmıyordu. Pencere kapalıydı. Koyu renk kadife perdeler sıkı sıkı örtülmüştü. İçerisi çok sıcaktı. Elindeki pasta paketini küçük sehpa-

nın üzerine bırakırken kalın toz tabakasını fark etti, uzun zamandır kullanılmamış ev kokusu belirgindi. Melike'nin burada nasıl rahat ettiğini merak etti.

Yeşil kadife kaplı üçlü kanepenin sol tarafına doğru yaklaştı. Bir adım kala arkasında fazla yakın bir hareket hissetti. Tam dönecekken bir el ağzını kapattı, onu geriye çekti. Refleksle kollarını iki yana savurdu; ağzına bastıran elden kurtulmaya çalıştı, debelendi. Arkasındaki, vücudunu ona tamamen yapıştırdı. Boynundan dolanan kaslı bir kol çenesini sıkıca tutuyor, diğeri karnından onu kendine doğru bastırıyordu.

Aniden sertçe öne doğru sürüklendi. Kanepeye yüz üstü düştü. Bir an için serbest kalan ağzından gırtlaklarını yırtan bir çığlık çıktı, tiz, iğne gibi, kesik. Adam üzerine çıktı, Yeşim'in kollarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırdı, sırtına oturdu. Ağzına kocaman bir bez parçası tıktırdı, boğazına kadar soktu. Yeşim'in omuzları çöktü, onu kısıtıran ağırlığın baskısından hareket edemiyordu.

İçinden yükselen basınçla kurtulmaya çalıştı. Çırpındı, geriye doğru tekme attı, ayağı sehpaye çarptı, çok acıdı, eteği sıyrıldı. Ensesinden bastırıp yüzünü kanepeye gömen el, saçlarından tutup başını geri çekti. Kafasına, burnunun üzerine kadar gelen bir başlık, belki de bere geçirdi, ipler vardı, sertçe sıkıştırılıp bağlandı. Yeşim korkunç karanlıkta kaybolmuştu, titriyordu. Bedeninin her yerinde dolaşan eller vardı. İki kişi olduklarını anladı.

Tecavüz! Tecavüz edeceklerdi ona! Kollarını tutup önde bağladıklarında bacaklarını toplamaya, olduğu yerde büzüşmeye, bir cenin gibi kapanmaya uğraştı. Olanlara inanmıyordu. Son birkaç dakikayı silmek, o zili çalmadan önceki âna, bunların hiç yaşanmadığı hayatına dönmek istiyordu. Derhal kurtulacağı bir mucize olmalıydı, kafası binlerce çan sesiyle doluydu.

Ağzındaki bezi tükürmeye çalıştıkça biri daha da içeri

bastırdı, midesi bulanıyordu. Ayak bileklerinde bir çift el hissetti, son gücüyle tekme attı. Onu tutanlar çok kuvvetliydi, bir şeyler işitiyor ama beynindeki gürültüden anlayamıyordu. Bacakları da sıkıca bağlanınca hareketsiz kaldı.

Biri eteğine uzandı, sıcak, terli parmaklar baldırlarında gezindi. Çaresizlikten çıldırmak üzereydi. Burnundan soluk almaya çabalıyordu. Yetmiyordu, boğuluyordu. Yüzünün açık kalan kısmına başkasının teni değiyordu. Terinden, pis sıcak nefesinden tiksiniyordu. Sağ eline bir kalem tutuşturuldu.

“Şifreni yaz!”

Yeşim kalemi attı, onu sıkıştıran adamın iğrenç temasından sıyrılmaya, dönmeye çalıştı. Kalem tekrar eline verildi, parmakları zorla kapatıldı.

“Yaz dedim lan! Telefonunun şifresi!”

Yeşim kalemi bileklerindeki bağın izin verdiği kadar oynattı, şifreyi yaklaştıran kâğıda karaladı. Adam şifreyi yüksek sesle okudu. Yeşim başını sallayarak doğruladı.

Ağzındaki bezi diliyle yanağının içine doğru biraz kaydırды. Çok büyüktü. Kusmak üzereydi. Bağırıyor, homurdanmaya benzer sesler çıkartabiliyordu.

Bırak beni, bırak, ne olur bırak, bırak.

Boğazına sarılan eller sıkmaya başladı. Giderek artan baskıyla soluğu tamamen kesildi. Bütün direnci kırıldı. Adam ağzındaki bezi çekip çıkarttı. Yeşim kalan tüm gücüyle havayı içine çekti. Boşaltamadan dudakları koli bandıyla tamamen kapatıldı. Kalem yeniden parmaklarının arasındaydı.

“Şimdi de banka kartınıninki. Çabuk.”

Yeşim yazdı.

Onu koltuğa bastıran terli beden geri çekildi. Yukarı toplanan eteği aşağı doğru indirildi, bacakları örtüldü. Üzeri bir çarşafıla kapatıldı, serin pamuklu kumaşla sarmalandı.

Bir an için beynindeki çığlıklar durdu, kanepenin üze-

rinde dertop olmuş hâlde hareketsiz kalakaldı. Bu kadardı, bütün işkence parasını almak içindi. Her şeyi verip kurtulmak, kaçıp uzaklaşmak arzusuyla titredi.

Sessiz geçen saniyeler anlık iyimserliğini yok etti. Hareketsizlik korkusunu şiddetlendirdi. Karanlıktaydı. Bağlıydı. Dehşet benliğini ele geçirmişti. Düşünemiyordu. Duyularıyla hayata tutunmaya çalışıyordu. Yüzü ıslaktı, bacaklarının arası da. O karmaşada işediğini anladı. Ağlaması şiddetlendi.

Hemen dibinde, çarşafın içinde kulaklarının yanından gelen sprej sesiyle irkildi. Sinek ilacına benzer bir koku sardı etrafını. Solukları hırıltıya dönüştü. Anbean bedeni gevşiyor, içine düştüğü karanlık koyulaşıyordu. Dibe doğru yuvarlandı. Mustafa'ya yaklaştığını sandı.

Murat Antalya Polis Evi'ndeki odasında eşyalarını topluyordu. Kızıyla birlikte geçirdikleri tatilinin son günüydü. Birazdan kızının annesiyle yaşadıkları apartmanın kapısına gidecek, aşağıdan telefon edecek, Ayşe koşarak merdivenlerden inecek, sarılmadan önce kaç saat izni olduğunu söyleyecek, Murat üçüncü kat balkonundan onları izleyen eski karısı Aysun'a yan gözle bakacak, kızı otomobilde ön koltuğa geçecekti. Artık arkada oturmayı kabul etmiyordu, oysa yalnızca on bir yaşındaydı.

Keşke bugün Ayşe'yle birlikte yapacak özel bir şey bulabilseydi. Kısıtlı zamanlarında gezdikleri sokaklar, çarşılar, eğlence parkları onları derinlerinde yakınlılaştırıyordu. Yapay bir neşeye kapılıyordu Murat, kızını güldürmeye uğraşıyor, çoğunlukla başaramıyordu. Ayrılık saati yaklaştıkça huzursuzlanıyor, hasret suçlulukla birleşiyor, kabullenmeyi reddeden ruh hâli onu yıpratıyordu. Sade, sıradan bir gün hayal etti, aynı evde yaşayanların rahatlığında, gevşek, doğal, samimi. Telefon sesiyle irkildi.

“Murat Karasu’yla mı görüşüyorum?”

“Benim. Kimsiniz?”

“Genç bir kadın kayboldu. En son Antalya’daydı. Kimse bir şey yapmıyor!”

“Antalya’da mı? Benim bölgem Burdur. Neden beni aradınız? Numaramı kim verdi?”

“Murat Bey, Akdeniz Bölgesi’nin en iyi polisi sizsiniz. Yardımınız gerekli.”

“Beyefendi, kimden bilgi aldınız bilmiyorum ama kesinlikle yanlış yönlendirilmişsiniz. Antalya’da olan bir olaya benim müdahale etmem mümkün değil. Emniyet böyle çalışmaz. Siz doğrudan merkezi arayın, hatta kalkıp gidin. Arkadaşlar yardımcı olur.”

“Abi, olay o kadar basit değil! Aradım zaten, bayram tatili, konuya bakan doğru düzgün kimse yok. Ben uzak-tayım. Kadın yirmi dört yaşında, daha on altı saat geçmiş, kayıp bile sayılmaz diyorlar. Erkek arkadaşıyla tatil-deydi. Son gittiği adresi verdim ama bakmıyorlar. Şu anda Antalya’da olduğunuza göre bir el atsanız.”

“Benim Antalya’da olduğumu nerden duydun?”

“...”

“Arkadaşım, bak numaran gözükmüyor, beni özel telefonumdan arıyorsun, yerimi biliyorsun. Ya adam gibi açık konuş ya da seni bulmasımı bilirim. Kimsin, nesin, benden ne istiyorsun?”

“Abi tamam. Haklısın. Çaresizlikten. Kayıp kadının adı Yeşim Yıldız. Beldibi’nde erkek arkadaşı Umut Korkmaz’la tatil-deydi. Dün akşam Antalya Gazipaşa mahallesinde bir adrese gitti, sonra haber yok. Hastaneleri taradım, elim boş. Telefonu çalışmıyor ki bu mümkün değil. Yanından ayırmaz.”

“Sen nasıl telefon sinyali takip ediyorsun?”

“Abi, mecbur kalmasam yapmam.”

“Meslek?”

“Bilgisayarcıyım diyelim.”

“Yok öyle demeyelim. Adam gibi cevap verelim! Önce adın soyadın, telefonun!”

“Mustafa... Yazılım yaparım. Animasyon falan...”

“Nerede çalışıyorsun?”

“Amerika’daki bir şirkete iş yapıyorum.”

“Bak Mustafa, şimdi bana numaranı söyle. Antalya Emniyeti’yle konuşup sana bilgi vereceğim.”

“Bana odaklandınız farkındayım ama...”

“Kayıp kadınla yakınlık derecesi?”

“Abi çok önemli, başına her şey gelmiş olabilir.”

“Ne bu gizlilik? Bu durumda hiçbir şey yapmam. Ne saçma sapan adamsın sen ya!”

“Abi, genç bir kızın hayatı söz konusu, yoksa sizi rahatsız etmem. Yeşim ortada yok. Sizin de kızınız var...”

Murat görüşmeyi sonlandırdı. Elindeki notlara baktı, yalnızca üç isim yazılıydı. Gerildi, kendisi hakkında bu kadar bilgiye ulaşmış Mustafa’nın kimin nesi olduğunu, gerçek amacını derhal öğrenmek istiyordu. Öyle de kötü zamandı ki; uzun Kurban Bayramı sonundaki Cumartesi, bütün personel idari izinli. Emniyet’teki kıdemsiz nöbetçilerin çözebileceği bir bulmaca değildi bu, kafası çalışan herkes tatildaydı. Etrafa son bir göz atıp Ayşe’yi bekletmek için çıktı.

Yolda sürekli ihtimalleri değerlendirdi. Mustafa’nın, onun özel numarasına ulaşması, şu anda Antalya’da olduğunu bilmesi neyse de, kızından bahsetmesi can sıkıcıydı. Neden onu arıyordu Mustafa, tabii eğer bu ad doğruysa. Pazartesi İstanbul Emniyeti’nde yapacağı toplantı öncesi yine içeriden birileri ona tuzak mı hazırlıyordu? Nasıl bir tuzak? Ne yapması ya da yapmaması bekleniyor olabilirdi? Kızından bahsedilmesi gizli tehdit mi içeriyordu?